

Voorwoord

Hoewel de kerkelijke aanlooptijd voor Kerstmis niet langer dan vier weken duurt, hebben we tegenwoordig bepaald niet te klagen over allerlei vroegtijdige ondersteunende activiteiten van de ‘wereldse’ kalender. Wanneer begin september de chocoladeletters en pepernoten vriendschappelijk naast elkaar op de speciale displays in de supermarkten liggen, zijn de tuincentra ter zelfder tijd al druk bezig met het inrichten van hun kerstshows. En het is misschien nog een kwestie van tijd of de geschenkverpakkingen met kerstkaarten liggen nog vóór de nieuwe agenda’s komen in de winkels. Het moet niet gekker worden.

Wereldwijd worden deze maand weer miljoenen kerst- en nieuwjaarskaarten verstuurd. De schattingen gaan tot wel 200 miljoen. We wensen elkaar in vele varianten fijne kerstdagen en een voorspoedig nieuw jaar toe. Kaarten met ‘zalig kerstmis en een gezegend nieuw jaar’ zijn alleen nog met een lichtje te vinden, zo geseclariseerd is het kerstfeest anno 2007 wel. De kersttijd is ook elk jaar weer goed voor duizenden kerstpakketten die overal in bedrijven en organisaties aan de medewerkers worden uitgereikt. Met een beetje geluk zit er een sporttas, rugzak, picknickset of wafelijzer in dat je nog niet hebt en denk je er vóór de lente aan het exclusieve blikje struisvogelragout open te trekken. Traditioneel puilen de schappen in de supermarkten weer uit van exclusieve toetjes, kerst-fingerfoot of andere, vaak exotische gerechten die je alleen met kerstmis schijnt te moeten eten: voor de recepten zie de bijbehorende kook- en eetmagazines. Over meubel- en autoshow's op tweede kerstdag maar gezwegen!

Toch gaat het met Kerstmis om iets heel anders: om de binnenkant van die buitenkant. En daarvan is doorgaans naar buiten wat minder zichtbaar. Rust en vrede in jezelf, stilte en verwondering over de Oorsprong van je gelovig bewustzijn, vreugde en ontroering over het Licht dat weer teruggekomen is. Dát is de binnenkant van Kerstmis. We wensen iedereen een zalig Kerstmis toe, een goede jaarwisseling, vrede en een gezegend nieuw jaar.

Redactie

Kerstmis

Met Kerstmis vieren wij de verjaardag van Jezus. Dit Kind is een geschenk van onze goede God uit de hemel. En dat zal later ook blijken. Later... als Hij groter wordt. Dan zal Hij zeggen tegen iedere mens van goede wil: *“Heb jezelf lief en zo ook de ander”*.

Maar dit Goddelijke Kind zegt meer: Hij zal ons leren om elkaar vergeving te schenken, waar nodig. Hij zal ons leren om te kijken naar hen die het minder goed hebben. Hij zal ons leren om naar die mensen toe te gaan die het niet meer zien zitten. Hij zal ons leren om nooit kwaad met kwaad te vergelden. Hij zal nooit moe worden ons te leren: *“Heb jezelf lief en zo ook de ander”*. En om ons het goede voorbeeld te geven, zal Hij zelf niet anders doen.

Elkaar liefhebben valt trouwens niet altijd mee. Liefdevolle woorden spreken valt trouwens ook niet altijd mee....

Een andere huidskleur...

Een andere cultuur...

Een andere taal...

Een andere geaardheid...

Een andere religie...

Een andere sociale achtergrond...

Het kan genoeg zijn om in de hoek gezet te worden. En dat gebeurt dan ook. Er zijn mensen die soms dagelijks ondervinden dat ze ongevraagd anders worden gevonden. Ik ken die mensen! U ook?

Mensen die als achterlijk en intolerant worden beschouwd.

“Heb jezelf lief en zo ook de ander”. Kostbare woorden van het Kerstkind als Hij eenmaal is uitgegroeid tot volwassen mens. Gekomen op aarde om vrede en liefde te brengen. Blijft het voor ons een pogen of...

“Heb jezelf lief en zo ook de ander”. O God, laat het werkelijkheid worden!

Zalig kerstfeest en een door God gezegend 2008!

Pastoor Pieter Scheepers

'n Kerstverhaol

Wè 'k oe nou gaoi vertelle, dè witte gullie ammal allang, tenminste in grôte lèijne. Ik bedoel èigelek 't verhaol van de herders, die bè Betheljem laage. Ge het 'r zô gin gedaacht van, hoe dè daor ammal precies in z'n wèèrk is gegaon. Nou motte me nie vraoge, hoe 'k dees verhaol ben te wete gekomme, want daor zit bekaant 2000 jaor geschiedenis aachter, war. Goed, we gaon beginne, aandere komme we nie klaor.

Ge had dan indertèd 'nen herder, Hannes hiette-n-ie, 'nen bôôm van 'ne vent, jè, en ie waar goed geleuvig, dè moet gezee. Mèr ie hai één grôt gebrek. 't Waar zu'n bietje 'nen pezerik, of hoe noemde dè? Unne trekpees za'k mar zegge. Verders haj 'n wèèf, dèt 'r zèèn mog. Allee, ze waar nou echt, wè ge noemt 'n goei doelia. 't Kos gewôn zu gek nie zèèn, of ze dee 't vur oe. Jaans hiette ze. Ze han saome drie zeuns: Peer, Goof en Fons. Ferme kèèrels heure, dè vertel ik oe.

Mèr kom, op den ôgenblik, dè ôns verhaol begint, laag Jaans te bed onder de tent, die ze han opgeslaon, ge wit wel, op de vlakke aon de noordkaant van Betheljem. Hannes en z'n zeuns waren op gebleve um de schaope 'n bietje in de gaote te haauwe. En um den tède um te krèège, zate ze bè 't vuur wè te kaorte.

Agge ze zô zaagt zitte, koste wel zien, dèsse nie van de rèijkste ware. Toch kos 't 'r nog genog mee deur. Mee dere wol verdiende ze aalt nog 'ne reëleke. En bè tije verkochte ze ôk al 's 'n aorige pertij schaopekèès. Afèèn, ze zitte dus te kaorte. Hannes en Peer ware maot. Tege: Fons en Goof. Dè waar gewônlek zô, want es Hannes mee Peer speulde, dan wonne ze bekaant iedere keer. Mèr vanaovend toch nie. Peer hai al 's 'ne keer gesakkerd : "Verdomme, vadder, kèk toch 's 'n bietje uit, wè ge doet!". Mèr 't ha niks geholpe. Hannes zaat 'r dieën aovend nie in. Hij zaat erges over te piekere en daor kos ie nie goed over hinne. Hij hai dieë middeg nie precies gedaon, zô 's ie dè vruuger van z'n ouwers geleerd ha. D'r waar naomelek 'nen ouwen èrbèier vurbij gekomme mee 'n ezeltje, waor 'n vrommes op zaat. Die 'n èrbèier ha zô iets gezee van detter 'ne klèine mos komme en dèsse gin onderdak kosse vène, nerges nie. En of ie

misschient nie wè rôdme kos misse , of 'n bietje kèès. En toen haj alléén mèr gezee, desse 'n end wijer wel een of aandere ouwe stal zun vèène, mèr dettie ginnen druppel rôdme en gin stukske kèès in z'n tent ha. Mèr dè loog ie, want nog gin uur naoderhaand waar ie zelf mee tien bollekes kèès naor Betheljem gegaon um die daor op de mèrt te verkôope. 't Waar mèr goed, dè Jaans d'r niks van geheurd ha. Daor zaat ie nou toch wel 'n bietje over te pielieë. En ie snee, terwèl ès ie bekenne mos of net andersum.

't Was al um 'n uur of twaolf, toen ie innins zenen houten schuppenaas in stukke sloeg, gewoanweg van verbaozing. Rèècht vur 'm zaag ie in de locht 'n ster staon mee 'ne stèert assie van z'n lève nog nie gezien ha. "Non de kei", zee Peer. Nie veur dieë ster, die kossie nie zien, want ie zaat 'r mee zene rug naor toe. Nee, veur zenne schuppenaas. "Die betaolde" zeej, "t zèn verdomme neie kaorte en 't zèn de mèn". Mèr Hannes zeej niks, hij wêès mèr mee 'n stuk kaort over Peer zenen kop hinne. Jè, toen zaage d'aander 'm ôdk en ze verschôte nou toch ôk wel 'n hil bietje, al waar 't nie zô erg ès Hannes. "Wè zô dè zèèn, vadder?" zee Goof. Hannes zee niks; hij zwitte ès 'n pèerd. Hij docht 'r 't zèène van, mèr ie dûrfde-n-'t nie te zegge en daor zuttie ôk ginne tèd veur gehad hebbe, want méé stonne ze volop in 't licht en 'nen groaten engel hong veur der, mee 'n paor vlèerke van hedde me nie gezien. Ze verschôaten ammal geweldig; ôk Hannes nou wir 't hardst. "Gedooe!!" zeetie. Mèr meepersaant krêg ie zun oplewaai van dieën engel, dèttie 'r veur 't urste kertier genôg aon ha.

Toen ze zô wè van den urste schrik bekôome ware, begos den engel te praote mee 'n schoan vol geluid, zô, dè z'n borstvère d'r van mee trilden. "Zè mèr nie benaauwd", zee-t- ie, "want kèk ziede, ik kom oe 'n groate vreugde vertelle, die veur hil 't volk is". En toen vertelde-n-ie, dè d'n Christus waar gebore en desse-n 'n kiendje zôn vène, in doeke

gewikkeld, in 'n kribbe. En nog mèr aamper haj dè gezee, of innins heurde ze van alle kaante schôn meziek en toen mèerkte ze pas, dè hil de locht vol mee engele zaat, groate en klèine, van alles deur mekaore. Ge had 'r beveurbild bèij, um zô te zegge, mee meer stoppels dan vèerkes en wir

aandre mee ammal van die schôn grôte slagpenne. En mee z'n alle zonge ze van "Gloria in excelsis Deo" en van "Vrede aon de mènse van goeie wil". Nog veul schônnder dan 's-zondags in de kerk.

D'engele waren al 'n hortje weg, veur desse over d'r verbaozing hinne ware en ze wir iets kosse zegge. "Wè waar dè schoan" zee Fons. "Jè" zee Jaans, want die waar al direct wakker geworre toen den engel waar verschene, umdesse nôôt mee licht aon kos slaope en zôdoende hasse krèk nog alles kunne zien en heure. "Mèr, wè zuttie èigelek bedoeld hebbe mee dè kiendje?" " 't Waar 'ne verlosser zeetie, is 't nie?" vroeg z' aon Hannesse. Hannes liet zene kop zakke, hij wies nou innins zeker, dè dè 't zelfde kiendje moes zèn, waor dieën èrbèier 't dieë middeg over gehad ha en ie haj nou innins zúnne spèèt, dèttie alles opbiechtte, wèttie gedaon ha. En ze zun nou wel aon den aandere kaant van den heuvel, in dieën ouwe stal zitte. De ster ston trouwens ôk aon dieë kaant. En toen ie alles verteld ha, vroeg ie aon Jaanse: "Is-t- 'r nog kèès?". "Jè genogt" zisse en ze gông direct naor binne um wè te gaon haole. Mee 'ne volle kerbies kwaam ze terug: 'n fles rôame, kèès, 'ne kienebaksham, 'ne krentemik en wè wolle kleeckes. En Hannes zin nie, dè 't teveul waar. Nee, hij ging zelvvers ôk nog 'n schôn schaopke haole. En zô trokke ze mee z'n vèève over den heuvel. 't Waar 'ne klaore naacht, ôk al ston 'r ginne maon aon de lucht. De ster ston nog aalt veur der en zwiepte mee zene stèèrt, ès ze 'ne zijpad in moesse.

Nao 'n kertierke kwame ze bè de stal en hil veurzichtig klopte Hannes op de deur. Efkes blêêf 't stil. Toen heurde ze wè strooi ritsele. De deur ging zachjes op 'n kierke en 'r kwaam 'ne kop um den hoek mee 'nen baord, waor nog ennigte strooispijckes instake. Hannes zaag al direct, dè 't den èrbèier van dieën middeg waar. "Wè motte gullie nog zu laot?" vroeg Jozef, want die waar 't, en onderwèl hiel ie de deur stevig vaast. "We kwamen 's efkes naor 't kiendje kèèke" zeeë ze alle vèèf tegelèèk. "Hoe witte gullie dè?" wô sint Jozef wete. En toen vertelde ze, wèsse dieën aovend ammal gezien en geheurd han. Tènemekaore ging de deur 'n bietje wijer ope, zô desse net êên vur êên naor binne kosse kome. Urst 't schaopke, toen Hannes en daoraachter Jaans en de rest. Binne stonne de manskèèrels 'n bietje verlege mee deren pet te draoie, mèr Jaans schôat

drèk op 't kribke-n-aaf. "Ooooooch" zisse tege Maria's, die -t- 'r bè zaat, "is 't 'm dè? Ooooooch, wèn schôn kiendje! Hannes, kom toch 's kèèke. Hedde gè ôôt zùn schôn kiendje gezien?" Hannes kwaam wè dichterbè staon en z'n zeuns achter 'm aon, en warempel 't waar den urste keer, dèttie 'n kiendje van 'n paor uur echt schôn vond. Hij viêt 't hil veurzichtig in z'n grôte haande en krêêg gewôn de traone in z'n ôôge, toen ie zaag, dè't tegen 'm laachte, en ie vuulde innins, dè-t-ie nie mir zô zèèn zô-t-ie teverre waar, al wies ie ôk nog nie precies, hoe dan wel. "Jè" zeej: "dè 's nou èècht 'n schôn kiendje." En z'n drie zeuns achter 'm knikte naor Maria's um te laote zien, desse 't 'r himmal mee ins waare.

Toen ze lang genogt gekeken han, begos Jaans d'r kerbies leeg te laoie en saome mee Maria's begos ze de klèine in wèèreme kleerkes te steke. Onderwèèl stonne d'aander wè mee sint Jozef te praote en ze vertelden 'm, hoe-t-ie 't best z'n schaopke in lève kos houwe. Mèr te langen leste moesse ze toch wir op hûis aon, want 't wier veuls te laot. Aon de deur bedaankte sint Jozef ze ammal nog 's 'ne keer, mèr Jaans zee, dèttie mèr moes laote wete, ès ze wir 's iets nôdeg han. En ôk Hannes zee, dèttie dè zeker moes doen. En toen ze wir goed en wel op pad ware, wies Hannes innins, hoe-t-ie nou vort wél zô zèèn. "Hij zô vort aalt goed zèèn vur de méénse" zee-t-ie bè z'n eige "en ie zô ôk nôôt mir vloeke, nêê, nôôt mir, gedoome".

Dit kerstverhaal werd toegezonden door Adriaan van Mensvoort. Zijn jongste broer Adam schreef het in zijn studententijd (1950), verblijvend in het Missiehuis St. Joseph in Panningen (L).

Geboortelicht

Gevolgd het licht dat als een brief
ontvangen aankondigt dat
een dag begonnen is

Dag die voorbij een nachtelijke einder
als lichtvloot binnenvaart

Hoe het verdrijft de slaap
uit handen en uit voeten

Aanraakt, tot leven wekt wat voor
het oog op weg naar einde is

Dat in wat ten dode opgeschreven
steeds een begin van
een begin ontwaakt

Kees Hermis

Gelovig opvoeden?

Je kunt meer dan je denkt!

Vanuit haar werk als godsdienstleerkracht op de openbare basisscholen in Tilburg, waar ze in contact met ouders vaak werd geconfronteerd met de vraag: “Gelovig opvoeden, wat moet ik dan doen?” reikt Toke Clijisen enkele gedachten voor de geloofsopvoeding van jonge kinderen.

Vragen

Jonge ouders die een kind verwachten, denken er wel eens aan: wat zullen we doen en hoe gaan we dat dan doen? Willen we ons kind laten dopen of toch nog niet... misschien later? Maar als dan je kind wordt geboren, ervaren alle ouders het wonder van het nieuwe leven en worden ze aangeraakt door het mysterie, aangeraakt in het diepste van de mens zelf: hoe kan leven zo ontstaan en groeien? Verwondering en bewondering. Naar wie gaan dan je gedachten uit? Naar God, misschien?

Die diepe gevoelens zetten je aan om aan je kind het allerbeste mee te willen geven; maar is dat dan meer dan je onvoorwaardelijke liefde en je voortdurende aandacht en zorg? Denken ouders dan ook aan geloven en hun geloof in God aan hun kind mee te willen geven? Zullen we ons kind dan toch maar laten dopen? Maar dan moet je er ook mee verder willen gaan... We willen wel, maar kunnen we dat en wat is dat dan wat je je kind op geloofsgebied mee wilt geven?

Allemaal gedachten en vragen, waar niet meteen een antwoord op te vinden is.

Leren om te leven

Mensen hebben een enorme rijkdom aan kinderen mee te geven; meer dan ze vaak denken. Ook al hoor je van jonge ouders: “Ik weet er zelf niet veel meer van” of “Zoals ik het vroeger geleerd heb, zo wil ik dat niet aan mijn kinderen doorgeven.” Juist dat woord ‘leren’ zouden ouders moeten vergeten: geloven wordt niet geleerd door het overdragen van kennis. Vervang het woord ‘leren’ maar door het woord ‘leven’, want juist dát kunnen ouders aan kinderen meegeven!

In kindervieringen wordt het vaak gezongen en iedere keer word ik weer door deze woorden geraakt:

Leven kan iedereen

Leven, niemand alleen

Leven, dat is je talent

Weet je wel hoe bijzonder je bent?

Verhalen en rituelen

Je kinderen leren te leven, bewust in het leven staan, leven in de tijd en met de tijd, met verwondering en bewondering kijken naar de natuur en de mensen om je heen: dát is de basis waarop je gelovig bezig bent en waarop je moet leren vertrouwen. Al die dingen die je doet in je gezin, met elkaar en anderen, de gebruiken rond verjaardagen en de feesten van het jaar: dat draag je over op je kind. Jij doet het op de manier zoals jij het vroeger thuis als fijn ervaren hebt, aangevuld met nieuwe dingen en zo maak je je eigen ritueel. Dat ervaren kinderen van ouders, dat zijn de dingen die ze overnemen. Juist in de eerste jaren van het kind wordt de emotionele basis van geloven gelegd: liefde, hoop, trouw, vertrouwen, verwondering. Dat 'leren' ze van jouw manier van leven. Daar hoort ook het vertellen van verhalen bij en er samen over praten, Kinderen hebben de mooiste vragen en het juiste antwoord bestaat er vaak niet op. Durf gerust te zeggen: "Dat weet ik ook niet zo precies, maar ik denk wel eens..."

Geloofskoffertjes

Een bijzondere handreiking voor jonge ouders vind ik dan ook de 'geloofskoffertjes' *Beginnen maar* en *Ga je mee?* (speciaal voor de allerkleinsten van 1-5 jaar en voor kinderen van 6-9 jaar) met speelse bagage die je van pas kan komen. De koffertjes bevatten verhalen, liedjes, spelletjes en voorwerpen, aangepast aan het niveau van je kind. De wintertijd is een mooie tijd om met kinderen allerlei feesten te 'be-leven': Kerstmis, Driekoningen, Carnaval. In boekhandels en bibliotheken is daarvoor volop materiaal te vinden. Tip: voor peuters en kleuters is er een prachtig, vrolijk voorleesboek van Marianne Busser en Ron Schröder: *Kerstboek voor peuters en kleuters* (ISBN 904430254X, prijs € 12,50).

Toke Clijsen

GELOOFSKOFFERTJES

Voor wie met kinderen op een speelse manier 'aan de slag' wil over geloven, zijn er twee materialenkoffertjes beschikbaar, ontwikkeld in een samenwerkingsverband tussen KBS/VBS, het aartsbisdom Utrecht en het Centrum voor parochiespiritualiteit:

Beginnen maar! Voor kinderen van 1-5 jaar. ISBN 90-6173-920-9, prijs € 25,50.

Ga je mee? Voor kinderen van 6-9 jaar. ISBN 90-6173-946-2, prijs € 27,50.

Beide koffertjes zijn verkrijgbaar via de boekhandel, bij de KBS in 's-Hertogenbosch, via dpd@aartsbisdom.nl of www.geloventhuis.nl (op deze website is trouwens nog veel meer informatie over gelovig opvoeden te vinden!). Het koffertje voor de allerjongsten is ter inzage aanwezig op het parochiesecretariaat.

DAG JEZUS

dag kind, lieve kind, nog maar net geboren
ik tel je vingers, je teentjes, je oren
je ligt in een stal van tochtige planken
dat hebben we aan de Romeinen te danken
we mochten niet thuis in Nazaret blijven
we moesten onze namen op laten schrijven
het enige wat deze keizer kan schelen
is over veel mensen de baas te spelen
en jij, lieve kind, nu ben je nog klein
maar later zul jij onze koning zijn
ik droom dat met jou de vrede begint
want jij bent gewoon een droom van een kind!

(uit Gerrie Huiberts en Anne Westerduin, *Beginnen maar! Bijbelverhalen voor jonge kinderen*, KBS/VBS, 's-Hertogenbosch/Leuven, 2004, blz. 35, boekje behorend bij geloofskoffertje)

Rome.....sempre dritto

Daar stond ik dan, met mijn fiets aan de hand en lichtelijk ontroerd, op zondag 23 september 2007. Plaats: Rome, Sint Pietersplein. Tijd: 11.45u. Ik had zojuist mijn laatste etappe van 43 kilometer voltooid. Deze liep van het meer van Bracciano naar Rome. Zo dadelijk zou de paus te zien zijn en zou ik, samen met zoveel anderen, de zegen krijgen. Maar er kwam geen paus. Hij verbleef in het buitenland, in Kassel (Duitsland), zo hoorde ik naast mij. Maar de paus wilde kennelijk toch iets goed maken en verscheen op een levensgroot tv-scherf. “Viva la papa, viva la papa”, klonk het luid. En op het einde van zijn toespraak gaf hij toch nog de zegen. Voor die zegen en de paus was ik niet naar Rome gefietst. Maar de fietstocht verliep zo voorspoedig, dat in de laatste week steeds duidelijker werd dat een aankomst in Rome op zondag 23 september 2007 mogelijk was.

Vorbereidingen

Ik startte met mijn fietstocht op maandag 3 september 2007. Mijn planning was om uiterlijk op 25 september 2007 in Rome aan te komen. Op 26 september 2007 zou mijn vrouw immers per vliegtuig in Rome arriveren en dan moest ik er dus zijn!

Vóór ik aan mijn fietstocht begon, had ik op papier etappes uitgezet van ruim 100 kilometer per dag. Die afstand wilde ik graag afleggen om mijn planning te halen. Een ander voornemen was om iedere dag, als het even kon, om 8.30u. op de fiets te zitten. Rond 12.00u. zou ik dan een vijftigtal kilometers gefietst kunnen hebben en in de middag zou er dan voldoende tijd en speling zijn om een hotel of andere slaapgelegenheid te zoeken. Ik heb deze voornemens goeddeels kunnen uitvoeren. Alleen in de Zwitserse Alpen, de Apennijnen en de Toscaanse heuvels heb ik het streefgetal van 100 kilometer per dag niet gehaald: daar waren de beklimmingen te pittig voor.

Verlangens

Mijn verlangen om naar Rome te fietsen, had ik al zeker 10 jaar. Als ik maar eenmaal met (pre-)pensioen zou zijn, zo hield ik mezelf voor, dan zou ik dat verlangen in vervulling kunnen laten gaan. Verder wilde ik die

fietstocht graag in mijn eentje maken. Dat zou, naar mijn mening, echt een gevoel van vrijheid geven. Ik kon mijn eigen tempo bepalen, zelf vaststellen hoeveel kilometers ik elke dag zou fietsen, zelf mijn pauzes regelen en op mijn eigen wijze genieten van de landschappen en de steden waar ik doorheen zou fietsen. Ik hoefde ook met niemand rekening te houden. Kortom: ik zou mijn eigen baas zijn. Tijdens mijn tocht is dat alleen-zijn goed bevallen. Alleen de laatste week miste ik af en toe gezelschap, bijvoorbeeld als ik 's avonds nog even op een terras zat om wat te drinken.

Ontmoetingen

Ik heb veel aardige mensen ontmoet. Ik denk dat dit ook kwam omdat ik alleen op pad was. Met name de grote hulpvaardigheid heeft me getroffen. Meestal was mijn vraag, zeker in een grote stad: welke weg kan ik het beste nemen? In meerdere gevallen bood men aan om met mij mee of voor mij uit te fietsen en me naar de juiste uitvalsweg te brengen. Dat was weldadig om te ervaren. Geen woorden, maar daden! Het riep bij mij de vraag op of ik in soortgelijke situaties ook zo zou handelen? Strikt genomen wordt er niet zoveel gevraagd, maar toch... ben ik bereid daar tijd voor te maken? In de toekomst: gewoon doen!

Veelvuldig heb ik ook gevraagd of ik op de goede weg zat. Als ik dan hoorde: "sempre dritto", dan wist ik dat ik goed zat. Maar dat was natuurlijk niet steeds het geval. Dat brengt mij bij een andere ervaring, die ik tijdens de fietstocht heb opgedaan, namelijk dat het van uitermate groot belang is, dat je steeds oplettend bent. Letten op de routebeschrijving, de kaartjes en de richtingborden. Opletten op de weg en dan met name de kuilen en andere oneffenheden en ook steeds aandacht geven aan de andere weggebruikers. Erop attent zijn dat je 's morgens alle bagage weer in je tassen stopt en niets achterlaat. Erop toezien dat je water- en mondvoorraad voldoende is. Niet vergeten je paspoort terug te vragen als je dat de avond tevoren bij de hotelreceptie ingeleverd hebt. Opletten dat je paspoort, portemonnee en gsm niet verliest.

Beklimmingen

Ik had me goed voorbereid op de tocht. Ik had de nodige kilometers in de benen en mijn conditie was in orde. Ook mentaal voelde ik me goed. Ik

had dan ook de indruk dat ik de tocht van 2000 kilometer aan zou kunnen. Maar hoe zou het in werkelijkheid gaan met de beklimming van de Col du Donon en de Col de Steige (Vogezen), de Splügenpas op de grens van Zwitserland en Italië, de Apennijnen en de talrijke Toscaanse heuvels? Ik moet zeggen dat de beklimmingen me niet tegengevallen zijn. Het was pittig en soms behoorlijk zwaar, maar ik hoefde nergens af te stappen omdat ik het niet aankon. Als ik al even stopte, was dat om iets te drinken of te eten. Daarna ging ik, op souplesse fietsend, weer verder. Ik was tevreden met een gangetje van soms 6, maar meestal 7 à 8 kilometer. Als ik maar boven kwam en niet buiten adem was. Daar wachtte dan de beloning van het dalen. Maar ook dan moest ik natuurlijk opletten. Harder dan 50 kilometer ben ik niet naar beneden gegaan. Mijn fiets heeft zich uitmuntend gehouden. Ik heb geen pech gehad. In meerdere visioenen had ik me al met een kapotte fiets op een verlaten berghelling zien staan, terwijl het ook nog onweerde. Niets van dat alles heeft zich echter voorgedaan. Ik heb dus gewoon geluk gehad.

Genieten van het landschap

Geluk heb ik ook gehad met het weer. Tijdens de drie weken durende fietstocht heeft het overdag maar twee keer stevig geregend. Dat waren buien van ongeveer een uur. Verder is het droog weer geweest met in Italië veel zon en aangename temperaturen.

Ik heb tijdens het fietsen met name genoten van de grote variatie in landschappen, zoals de Hoge Venen in België, de weidsheid van Lotharingen, de wijngaarden van de Elzas, het gebergte en de Rijn in Zwitserland, de heuvels met cypressen van Toscane en het gebied van Le Crete onder Siena.

Dankbaar en voldaan

Tijdens het fietsen kon ik natuurlijk ook wat filosoferen. Zo kwam de gedachte bij mij op, dat het leven vergelijkbaar is met een fietstocht. Welke weg kies je in je leven? Ga je links- of rechtsaf of rechtdoor? Stop je op tijd om op adem te komen of zie je af van een pauze en neem je geen rust? Draai je je om, als je moet vaststellen dat je de foute afslag genomen hebt of blijf je die (verkeerde) weg volgen? En wat zijn daarvan dan de gevolgen? Raak je helemaal de richting kwijt of hervind je die weer?

Daarom was ik steeds blij als ik tijdens mijn fietstocht, op mijn vraag of ik in de richting van plaats x of y fietste, te horen kreeg: “sempre dritto”. Dan wist ik dat ik goed zat en dat het goed was. En zo wil iedereen dat ook graag horen als het om zijn of haar leven gaat. Nietwaar?

Ook heb ik mijn gedachten laten gaan over de vraag of ik met een pelgrimage bezig was. Ik had en heb daar geen antwoord op. Ik ging in elk geval niet om boete te doen en ook niet vanuit een bepaalde devotionele behoefte. Een ‘pelgrimachtige’ ervaring is wel het gevoel geweest, dat ik tijdens mijn tocht ‘van boven’ bescherming kreeg. Geen pech immers, geen lichamelijke klachten, steeds goede moraal. Wie zou dan niet, ook ‘naar boven toe’, een dankbaar en voldaan gevoel hebben?

John van Horen

**Gaan Jozef en Maria zó mee, of wilt u er
een tasje bij?**

Loesje

Zaterdagavondvieringen

In de jaren '60 van de vorige eeuw werd aan de katholieken de mogelijkheid gegeven om hun zondagsplicht te vervullen op de zaterdagavond. Zo ontstond, vanuit het 'aggiornamento' van Vaticanum II, de zaterdagavondviering. In de loop der jaren is echter gebleken dat veel mensen toch liever de zondagsviering verkiezen boven die van de zaterdagavond. Ook in onze parochies is dit het geval. Terwijl we op zondag in een volle kerk samen vieren, blijkt dat er op zaterdagavond maar een handjevol mensen naar de kerk komt. De gezinsviering is hierop de enige uitzondering. Veel vrijwilligers zijn druk in de weer om de zaterdagavondviering tot een volwaardige viering te maken. Maar alle inzet ten spijt kiest men toch voor de zondag. Het pastoraal team en de beide parochiebesturen zijn daarom van mening dat de zaterdagavondviering in onze parochiekerken moeilijk te handhaven blijft. Om desondanks toch iedereen de mogelijkheid te bieden op zaterdagavond naar de kerk te gaan, zal er met ingang van 1 januari 2008 voor beide parochies op zaterdagavond een eucharistieviering zijn in zorgcentrum 'Torentjeshoef'. In de beide parochiekerken is er dus geen avondviering meer op zaterdag, met uitzondering van de eerste zaterdag van de maand: dan zal er een gezinsviering worden gehouden in een van de parochiekerken. Om de 6 á 7 weken zal er in beide parochies op zondag een woord- en communieviering zijn (en op zaterdagavond in 'Torentjeshoef'). De doordeweekse vieringen blijven gehandhaafd, met uitzondering van de viering van donderdagochtend in de St. Caeciliakerk. Deze wordt verplaatst naar een ander tijdstip, namelijk donderdagavond 19.00 uur.

zondag	09.30u	St. Caeciliakerk
	11.00u	St. Willibrorduskerk
maandag	19.00u	St. Willibrorduskerk
dinsdag	09.30u	St. Caeciliakerk
woensdag	09.00u	St. Willibrorduskerk
donderdag	19.00u	St. Caeciliakerk
vrijdag	09.00u	St. Willibrorduskerk
zaterdag	19.00u	Torentjeshoef

Pastoraal team en parochiebesturen

Zonder woorden

Kerstmis nadert weer. De stalletjes worden weer ingericht. Ieder jaar als ik klaar ben met het inrichten van de stal blijf ik in stilte kijken naar het tafereel, dat zich voor mijn ogen afspeelt. Een man en een vrouw met een pasgeboren baby. Het geluk straalt eraf. Dan de herders die stil en verwonderd toekijken. De schaapjes lopen maar wat rond, maar blaten niet. De os en de ezel weten niet wat hen overkomt, zoveel belangstelling ineens. Ook zij staren stil voor zich uit. Dan zijn daar nog de drie koningen met hun bedienden en kamelen. Er is zelfs een donkere koning bij. De stilte is voelbaar. Mens en dier communiceren hier met elkaar op een bijzondere wijze; zonder woorden begrijpen zij elkaar. Er is iets moois gebeurd: mensen verstaan elkaar ongeacht hun afkomst en huidskleur. Deze mijmering bracht mij een gedicht in gedachten, dat ik in 1983 schreef over communicatie.

Ton Borsboom sr.

Samenspraak zonder woorden,
bezonken in hoofd en hart,
gevangen in woorden
en toevertrouwd aan het
oude wijze papier.

Ogen
kijken mij aan.
Donkerte:
wanhoop,
verdriet,
onbegrip.

Ogen
kijken mij aan
vol verlangen naar:
hoop,
troost,
begrip.

Ogen
kijken naar de ander,
zien:
verwarring
eenzaamheid
kiltte.

Ogen
kijken naar de ander.
Uitstralend:
rust,
jij en ik
warmte

Ogen
glimlachen
verstaan
herkennen
stil.

Ogen
gaan uiteen.
Volgen de weg,
die eindigt
ergens.
Hopen op
een nieuw begin.

Ogen
de jouwe
de mijne
in samenspraak.
Communicatie
zonder woorden.

Katholiek geloof en geloofsbeleving

Jaarlijks organiseren pastoraatsgroep, kerkbestuur en pastoraal team met elkaar een bezinningsbijeenkomst. Dit keer met als titel: 'Katholiek geloof en geloofsbeleving anno 2007'.

Aanleiding voor de keuze van dit thema was het verschijnen van het onderzoek *God in Nederland*, eerder dit jaar. Daarnaast heeft ook de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR) recent een lijvig boekwerk gepubliceerd met als titel *Religie en het publieke domein*. De bijeenkomst werd geleid door dorpsgenoot Henri Rijksen, verbonden aan de faculteit Levensbeschouwing en Religie van de Fontys Hogeschool.

Secularisering

Startpunt voor de discussie vormden enkele belangrijke conclusies uit de genoemde publicaties. In essentie zijn die conclusies te herleiden tot twee thema's:

- de blijvende afname van het aantal leden van kerken en een mindere betrokkenheid, die leidt tot meer randkerkelijken en gelegenheidsgelovigen; ook is sprake van een afname van de functie/rol van de kerk in het publieke domein, zoals bijvoorbeeld in onderwijs en gezondheidszorg;
- de toename van individualisering op levensbeschouwelijk terrein, die tegelijkertijd plaatsvindt met de toenemende aandacht voor religie/levensbeschouwing.

De veelgehoorde opvatting dat de secularisering leidt tot een verminderde aandacht voor levensbeschouwing en religie leek ons dan ook niet terecht. Wij ervaren dat ook in onze omgeving. Het levensbeschouwelijk/religieus behoeftepatroon van mensen verandert niet. Wel verandert de manier waarop in de loop der tijd aan die behoeften wordt voldaan.

Kans of bedreiging?

Wat betekenen deze opvattingen voor de katholieke kerk in het algemeen en voor onze parochie in het bijzonder? Zien we de huidige ontwikkelingen als kansen of bedreigingen, als winst of verlies? Moeilijke, maar uitdagende vragen, waarop we niet meteen de juiste en volledige antwoorden vonden.

In een omgeving, die tegenwoordig gekenmerkt wordt door vele religies en levensbeschouwingen, hebben de katholieke kerk en wij als parochie nog heel wat te bieden. Wij zijn er van overtuigd dat onze christelijke waarden, gebeden, symbolen en rituelen ook vandaag de dag nog veel betekenis hebben en aan het huidige religieus behoeftepatroon kunnen voldoen. De hoe-vraag leverde vervolgens veel discussie op. Hoe kunnen we als parochie onze identiteit behouden en aandacht besteden aan de vragen en uitdagingen van deze tijd? Kan een vernieuwde diaconie een rol spelen? Hoe bereiken we de jeugd? Vragen die ook in ons nieuwe beleidsplan staan en die om nadere uitwerking vragen.

Uitdaging

Het is een uitdaging om inspiratie, uitstraling en authenticiteit te koppelen aan de versterking van een vitale geloofsgemeenschap, waarin we geloofs-, levens- en zingevingsvragen met elkaar delen, elkaar bevestigen en vreugde en verdriet delen. Met deze positieve conclusie sloten we een boeiende en inspirerende gedachtewisseling af. In de wetenschap dat er nog veel werk aan de winkel is, maar ook in het vertrouwen dat we in en voor een vitale geloofsgemeenschap werken.

Nico Kwantes

NIEUWE PAROCHIEGIDS

In het kader van de gestaag groeiende samenwerking tussen de beide parochies St. Caecilia en St. Willibrord is voor het eerst een gemeenschappelijke parochiegids samengesteld. In de gids is de algemene informatie voor beide parochies overzichtelijk gerangschikt. Voor de specifiek eigen gegevens van elk van beide parochies is gekozen voor een inlegvel dat bij mutaties gemakkelijk kan worden vervangen. De nieuwe gids zal nog voor het einde dit jaar bij alle parochianen worden bezorgd.

KERSTMIS 2007

KERSTAVOND 24 december

BERKEL

16.00 uur Peuterviering m.m.v. kinderkoor 'de Bengels'
17.30 uur Gezinsmis m.m.v. kinderkoor 'de Bengels'
19.30 uur Woord- en communieviering m.m.v. Pippijn
21.00 uur Eucharistieviering m.m.v. Gemengd koor
24.00 uur Nachtmis m.m.v. Gospelkoor Loon op Zand

ENSCHOT

16.00 uur Peuterviering m.m.v. kinderkoor
17.30 uur Gezinsviering m.m.v. kinderkoor
19.30 uur Eucharistieviering m.m.v. In between
22.30 uur Nachtmis m.m.v. Gemengd koor

EERSTE KERSTDAG 25 december

Berkel: 10.00 uur Hoogmis m.m.v. Gemengd koor
Enschot: 11.30 uur Hoogmis m.m.v. Gemengd koor

TWEEDE KERSTDAG 26 december

Enschot: 10.00 uur Eucharistieviering m.m.v. Gregoriaans Koor

OUDJAAAR 31 december

Enschot: 19.00 uur Eucharistieviering m.m.v. Gemengd koor
Berkel: 19.00 uur Woord- en communieviering m.m.v. Dameskoor

NIEUWJAAR 1 januari

Berkel: 10.00 uur Eucharistieviering m.m.v. Gemengd koor
Enschot: 11.30 uur Eucharistieviering m.m.v. In Between en Noël

DRIEKONINGEN 6 januari

Berkel: 9.30 uur Eucharistieviering
Enschot: 11.00 uur Eucharistieviering m.m.v. Gemengd koor (rechtstreeks uitgezonden door de KRO-radio)
17.00 uur Driekoningen zingen vanuit de Caeciliakerk

Voor meer info: www.kerksite-beu.nl